

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Gyalog a Balaton jegén

„Fiatalkorom óta foglalkoztatott a gondolat, hogy a Balaton befagyott tetején, a jégen végig lehet-e menni egy nap alatt? A teljes hosszon! A nyugati csücskétől a legkeletibb pontig.

Az első puhatolózó kísérletemet 1981. január 11-én tettem. Akkor Balatonszárszóról előbb átmentem Tihanyba, majd onnan Siófokra (kb. 20 km). Alaposan elfáradtam, de úgy tűnt, hogy a tervem megvalósítható.”

(Mályi József) (2. old.)

A téli Bükkben

A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület 2006 első túráját a Bükkben töltötte. Köves Gyula javaslatára, szállásunk, a nemrégiben felújított Tamás kútja vendégházban volt. (9. old)

Kísért a múlt

„A szepesség legjobb hegymászója, a Tátra utolsó őre”. Így jellemezték a barátok, a tisztelők a 33 éve elhunyt Grósz Alfrédot. Rovatunkban rá emlékezünk. (8. old.)

Gyalogostúra a Balaton jegén

A dédelgetett álom

Az átlagember ha a Balatonra gondol, akkor elsősorban a csillanó-csobbanó kék habok jutnak az eszébe, a balatoni nyár... A sportosabbnak gondolata esetleg az öbölátúszás, vagy a körbefutás. A romantikusnak talán az őszi Balaton, a hideg kedvelőknek a befagyott téli Balaton fakutyával, jégvitorlással. Van egy, akinek pedig a vastag jegű Bajkál-tó... Ahány ember, annyi asszociáció!

És akkor jött egy kép: sátrazás a Bajkál-tó jegén. Egy másik, de már közelebbi képen: sátrazás a Balaton jegén. Majd egy álomkép: futás keresztben a Balaton jegén Révfülöptől Balatonboglárig vagy éppen fordítva – egy szép, téli napon. Nem keresztben, hanem hosszában. Sátor nélkül, egy nap alatt. Bogár a fülben. Fehérnép csendre int, érzi a veszélyt.

Közeleg a tél, hízik a jég...

Szinte minden télen hallani befagyott vizeinken történt balesetekről. Sok közülük halállal végződik. A mentés is kockázatos, hiszen a bajbajutottért az elvékonyodott jégre – a megfelelő eszközök hiányában, senki sem merészkedik.

A Balatonon különösen csábító a hatalmas és biztonságosnak gondolt jégfelület, talán ezért is végez rendszeres méréseket és ellenőrzést a vízi rendszert. Olvasom az interneten: „ha a jég vastagsága eléri a 20 cm-t, az már elégséges a sportolásra”. Elméletben ez igaz lehet, amennyiben a léghőmérséklet tartósan hideg. Azonban mikor van ez így? Az éjszakai hideg és a nappali napsütés okozta hőmérséklet-változás repedéseket okozhat a hatalmas jégfelületen. Amikor a jégfelület megolvad, veszélyessé válik. A tócsák, a jégkása alatt nem látszanak a repedések, lékek.

Egy jégvitorlással, esetleg túrásival sportoló viszonylag nagy felületen terheli a jeget, kisebb a kritikus helyeken a beszakadási veszély. A legveszélyesebbnek gondolom a korcsolyázást. Hiszen a testsúly pár négyzetcentiméterre koncentrálódik és elég gyors ahhoz, hogy időben lehessen egy veszélyes helyet észrevenni és kikerülni. A Balaton jegén futót viszont egyenesen öngyilkos jelöltnek tartom. Minden egyes futólépésnél a testsúly többszöröse dobban a jégre, emiatt különösen óvatosan kell lenni.

Várakozás, előjelek

Jöttek a holdfényes éjszakák. Szél és havazás. Hideg is lett, de nem igazán. Várni kellett, új holdfényes éjszakákra. Ismét lett hideg és havazás. A Balaton jege hízott és hízott, míg több mint harminc centi vastag lett. Sok helyen egymásra torlódott táblák, rianások jelezték, él a Balaton.

A Balaton jege napról-napra változó minőségű. Egy héttel korábban Balatonkenesétől próbálkozott Juhász Gábor, Polgár Lajos és Vámos László. A tiszta jégen csak 20 km-t sikerült menniük.

Két nappal korábban (csütörtökön) a jég tetején 2-3 cm víz állt. Az enyhe idő miatt már a futás elhalasztásra gondoltak. Nem véletlen, hogy Mályi József a túraprogramjában megírt vágyálmának teljesítésére készülve, a tervezett időpont előtt a Balaton jegén többször ellenőrző fúrásokat végzett. Azonban az állandóan változó időjárás sajtós helyzetet teremtett a Balaton jegét hosszában átfutni ill. gyalogolni szándékozók számára.

Megcsináltuk! Mályi József

Eljött a várva-várt idő, az alkalmas pillanat

Keszthely mellől Fenékpusztáról, a Madártani Állomásról hárman indultak el 2006. február 11-én 4,30-kor. Victor Mónika, Lőw András és Mályi József átgázolva a nádason neki indult a tó jegének. Keletnek tartottak, Fonyód felé. Mónika bakancsban, Andris a kitűnő futó egy elnyútt futócipőben, Józsi, az e célra újralfoltozott, bejáratott bakancsban. Előttük közel nyolcvan kilométer.

Andris futni szeretett volna. A bakancsosok is szerettek volna futni, de gyalogolni jobban esett. Andris, bár futhatott volna, türelmesen velük tartott. Nem előtte, nem utána, gyalogos ritmusban mellettük. Derengő sötétség, csendes Balaton. Seholy madarak, pedig máskor vannak elegenden. A jég se „morog”. Csend van. Hajnalra köd szállt a tó fölé, kicsit megnyújtva az éjszaka sötétjét. Fonyód közelébe érve, az órák futottak, a vándorok gyalogoltak, a fonyódi dombok cammogtak.

Mónika, aki szeret maratont futni egy részletben, két részletben, három részletben és sok

Victor Mónika

Lőw András

részletben, aki szeret magas hegyen lavinában a kötél végén lobogni, ködben eltévedni, havas-jeles oldalakban egyedül új utakat felderíteni, most bűvárleckére vágyott. Egy rianásban sikerült combközépig elmerülnie. Andris azonnal mellette termett és nem engedte alámerülni. Mónikát saját kérésére, azonnal partra kísérték. Partot érés után száraz zokni, meleg radiátor. Mónika álmai, már a balatonlelleli állomáson valóra váltak.

A másik kettőnek még nem volt elég a maratoni táv. Mentek tovább, illetve néha Andris kérésére – galoppoztak, meg-megállva, vagyis bele-bele gyalogolva. A ritmusváltás jót tett az egyre elmacskásodóbb combizmoknak. Gyorsult a tempó, ami jól jött, mert Aszófó felől havazást hozó viharfelhők közeledtek. Sikeresen eliszkoltak előle. Lassan elérték azokat a településeket, melyek egy-egy korábbi kísérlet végállomását jelentették: Balatonakali, 2003. január; Balatonszárszó: 1987. március.

A Tihanyi-kútnál 10-11m mély a víz. A közel-múltban voltak már olyan telek, mikor Tihany-nál nem fagyott be a tó vize. Most, eléggé törede-

zett volt a jég, de biztonságosan lehetett járni rajta. Közel a szántódi révhez botladozott a két legény. A móló után korcsolyásokat láttak a part közelében, két embert is, akik átsétáltak Zamárdi Fördőteleptől Tihanyba. Zamárdi után sötétedni kezdett. A part menti települések fényáradatban fürödtek. Megerősödött az északkeleti szél, szinte szembe fújt. Andris nem szólt, de tekintete könyörgő volt. „Fussunk már egy kicsit!” A másik úgy gondolta – nem bánom, fussunk! Összeszedve minden erejét, hatalmas iramot diktált, olyan 100, legfeljebb 200 méteren keresztül. Azután ismét gyalogolás következett. A menetsebesség így is kb. hat-hét kilométeres lehetett. Lassan elérték Siófok közepét. Siófok fényei eddig mindig győztek, ahányszor a „transzbalatonosok” nagyot akartak teljesíteni. (Siófok, 1981. január 11; Siófok, 1982. február 1; Siófok, 1985. február 16.)

Siófokot elhagyva Andris hátraszólt: – inentől minden lépés ajándék. – Valóban ajándék volt. Az erős szél hatására, kitisztult az ég, bár a Hold még bújócskát játszott a felhők között, a part menti települések összeértek fényekkel, aranykoszorút alkotak. E fényáradatban szinte diadalmenet volt Balatonligának tartani. Siófok fényei, most elfelejtették a sziréneket partra küldeni. A vendégmarasztaló, csábító énekek elmaradtak.

„Az órák futottak, a vándorok gyalogoltak, a fonyódi dombok cammogtak“

Andris biztosan nem adja fel. Jósi pedig, már feladta eleget, most nem lehet kiszállni! Andris ment elől, nagyon fázhatótt. Aliga partjaihoz közel, véletlenül belelépett egy rianásba. Bokáig vizes lett. A vékony, vizes futócipőben nagyon fázhatótt a lába.

Már érintésnyire voltak Aliga partjától, amikor egy vonatot láttak egy állomáson megállni. Akkor délnek fordulva, elindultak az állomás fényei felé. Az állomás nevét Andris betűzte ki elsőnek: Balaton-vi-lá-gos. Kis családottság volt a hangjában. Azért megvolt a Balaton, teljes hosszában.

A léc, amit feltettek a következő: „Balaton jegén hosszában végig, egy nap alatt futva, de leginkább gyalogolva 16 óra 18 perc. A megtett táv: kb. 82-85 km.” A lécet tehát nem tették magasra. A következő kísérlet, akár 6 óráig is lefaraghat belőle.

Partot érve a csapatot, nagy örömmel fogadta Csilléry Edit és az édesapja Gábor. Edit, Korányi Balázs szavait idézte: – „Az extrém sportok közül a legszerényebb az ultrafutás”.

Ez a kísérlet talán nem jött volna össze, ha András korábban nem lát néhány fotót a Bajkál-tó befagyott jegéről és a jégen élők életéről. Jósi már nem remélte, hogy neki ez valaha sikerülne. Az első kísérletétől 25 év telt el. Ez volt a hatodik próbálkozása.

Intelmek:

A tó jege, minimum 30 cm vastag legyen, amikor ráérezszkodik az ember. Egyébként rendkívül életveszélyes. A rianások átugrálásával nem szabad kísérletezni! A széles hasadékokat mindig ki kell kerülni! Síbót használata kötelező! Korival nem célszerű megpróbálni. Futásra a jég csak havasan alkalmas. Lehetőleg legyen a parton egy kísérő autó. Nem jó bakancsban, hátizsák alatt görnyedezve futni.

Összeállította:
Nagy Péter

Átkelés a Balatonon

2006. február 11. szombat

Péntek este indultunk útnak. Mindössze hárman voltunk: Lőw András, ultrafutó, nyolcszoros Spartathlonista, Mályi Józsi és jómagam. Vonattal utaztunk le a fenékpusztai állomásra, amit jelenleg egy madártani egyesület bérel. Ott kaptunk szállást, egy kis fűtött szobát három fekhellyel az éjszakára.

Este fél 11-kor szálltunk le a vonatról, és alighogy letettük hátizsákjainkat, kimentünk a tóra körülnézni. Nádassal övezett keskeny ösvény vezetett ki a nyílt jégre. Nem volt túl hideg, a jég csupasz volt és sötétan csillogott a fejlámpák fényében. Próbálgattuk a futás, illetve a gyors gyaloglás és csúszás technikáját. Egész jól ment az első ötven-száz méteren. Azután jobbnak láttuk nyugovóra térni, mert másnap nagyon korai indulást terveztünk.

Jól befűtöttük a kis szobát és bebújtunk hálózsákjainkba. Hajnalra a kályhában kialudt a tűz, igen fázósan ébredtünk és már szinte megváltás volt, amikor négykor megszólalt az ébresztő.

Gyors reggelizés után, jó melegen beöltözve léptünk ki a kis házból. Legnagyobb meglepetésünkre, vékony fehér hótakaró csillogott a síneken és mindenütt a tájon. Sűrű, lomha pelyhekben havazott. A nagy fehérségben a fejlámpákra nem is volt szükség. Lépteink, csuszásaink hosszú sötét nyomokat írtak a jégre. Józsi gyors tempót diktált. Andris, aki a legkönnyebb szerelésben jött, futócipővel és futóhátizsákkal, akár futhatott is volna, mert a hó viszonylag jól tapadt, de inkább ő is a gyaloglás mellett döntött. Én a két fiú mögött haladtam úgy 10-20 méterrel lemaradva.

Hamarosan könnyíteni kellett a ruházatunkon, mert igen kimelegedtünk a csúszkálásban. A jég szilárdnak és összefüggőnek látszott. Sokáig tartott a sötét. A part menti fények alapján tájékozódunk és csak haladtunk egyre előre.

Szerettem volna szép napkeltét látni: elképzeltem a vörösen izzó napkorongot, ahogy a jégtükör fölé emelkedik, de pirkadatkor észak szél támadt és egyre sűrűbb felhőket hozott felénk. A havazás is erősödött. Újra fel kellett öltözni. Balról olyan erősen ért a szél, hogy a könnyem is kicsordult, és szorosabban kellett markolnom a sítót, hogy ki ne csavarja a kezemből.

Észrevétlenül lett világos. A szél nagy pásztákban hordta a havat a jégen, néha hólabdákbá tömörítve görgette dél felé. Keskeny rianások nyomai szabdalták a felszínt mind kereszt- mind hosszanti irányban. Később vége szakadt a sima táblának és hol a befagyott hullámok jégtányérjain, hol összetöredezve összefagyott ferde, vagy majdnem függőleges jégtáblák végeláthatatlan mezőin kellett átkelni. Ilyenkor lassult a tempó, de a lábnak pihenést nyújtott a változatosság.

A felszakadozó ködben balra feltűnt a Badacsony, jobbra pedig Fonyód dombjai kísérték hosszú ideig. Még nem volt teljesen világos, amikor az első szélesebb rianáshoz értünk. Már messziről jól lehetett látni a szélén feltorlódtott jégtáblák miatt. A repedés majd egy méter széles volt és keresztirányban több kilométer hosszú is lehetett. Megkerülni túlságosan nagy kitérő lett volna. Józsi ment elől és sítójával szondázta a jeget: átkelésre alkalmas helyet keresett. Ez veszélyes játék, egyszer bokáig el is merült a bakancsos lába, de végül találtunk olyan helyet, ahol a jégtáblák tetején, óvatosan át lehetett kelni.

Pihenőt nem nagyon tartottunk. Legfeljebb egy-egy csokiszünetet, amíg bevártuk egymást. Megállni a nagy szélben nem volt kedvünk. A fonyódi dombokat elhagyva a lábaim már kezdtek fáradni a monoton mozgástól. Időnként igen lemaradtam Józsi és Andris mögött. A lábnyomaikat hamar eltüntette a szél, így csak a távolban előttem haladó két alakot figyeltem. Néha a felhők hasadékain áttörtek a napfény széles pásztái és csillogóan kékre színezték előttem a jeget. Úgy tűnt, mintha ők ketten a távolban a vízen járnának. Azután a fény miatt úgy látszott, mintha hárman lennének, majd négyen azután megint csak ketten.

A rianásoknál mindig bevártak. Boglár felé ezek kezdtek sűrűsödni. Én tudtam, hogy végig nem fog menni a 80 km, nem is terveztem. 'Ha a féltáv sikerül, azzal megelégszem' - mondogattam

magamban, bár szerettem volna a Tihanyi félszigetet látni, és reméltem, hogy addig kibírom.

Bogláron épp túljutottunk, amikor újabb, széles rianáshoz érkeztünk. Józsi nagyon sokáig keresgélte a biztonságos átjárót. Végül egy félig-meddig visszafagyott jéghídon átlépett. Andris kérdezte, hogy menjen-e ő, vagy előbb inkább én. Mivel nem akartam egyedül maradni az innesső parton, elindultam. Józsi lábnyomába helyeztem a bal lábam, és óvatosan ránehezedtem. S akkor hangos roppanással a jég megadta magát. A következő pillanatban már térdig vízben volt a fél lábam. Hirtelen mozdulattal hanyatt vettem magam,

mielőtt teljesen becsúsztam volna. Andris már nyúlt utánam, hogy kihúz, ha kell. Borzadva vettem észre, hogy a jégtábla, amin feküdtem keresztbe-kesul berepedezett körülöttem. Gyorsan kijjebb kúsztam, a biztonságosabb, vastagabb jégre. „Menjünk innen! Ez életveszélyes!” – mondtam hirtelen félelmemben. De amikor már újra álltam, nem tűnt olyan drámainak a dolog. A bakancsom csupa víz volt, meg a nadrágom is, de csodálkozva éreztem, hogy nem is fázom. A vizes zokni zavart leginkább. Féltem, hogy nagyon feltörnő a lábam, ha folytatnám. Rádásul meglehetősen elfáradtam már, kapóra jött a baleset, hogy itt szálljak ki.

A két fiú kikisért a partra. Majdnem a tó közepén voltunk, de a déli part a közlekedés miatt jobbnak ígérkezett, így Boglár felé vettük az irányt. Még két rianáson kellett átküzdeni magunkat, és több vészjóslóan recsegő jégtáblán. Tudvalevő, hogy a part menti részek sokkal töredezettebbek és ezért veszélyesebbek, mint a középső területek, ahol nagy összefüggő jégtáblákon haladhattunk hosszú kilométereken keresztül. A partra kiérve éppen delet harangozott a boglári templom tornya. Ott szélcsend volt, úgyhogy a fiúk kihasználták az alkalmat egy kis ebédszünetre. Józsira hagytam a szendvicseim nagyobbik részét, és néhány felesleges dolgot átvettem tőle, hogy könnyítsek a zsákján, majd elbúcsúztunk. Ők mentek vissza a jégre, én meg célba vettem a vasútállomást.

Hogy ne legyen kilométerhiányom, hagytam magam félrevezetni két idős asszony által, így a jóval távolabbi lellei vasútállomáson kötöttem ki a boglári helyett. Még volt másfél órám vonatindulásig zokni és bakancsszárításra, ebédelésre. Budapestre jólesően fáradtan, de már szárazan érkeztem meg.

Közben a híreket sms-ben, majd telefonon, élőszóiban kaptam. A vonatom Tárnoknál járt, amikor Józsi és Andris elértek a Tihanyi és Szántód közötti szoroshoz. Kemény tempóban haladtak előre, hol futva, hol erőltetett menetben gyalogolva. A rianások besűrűsödtek és egyszer egy hóvihar is utolérte őket. Pihenésre, megállásra továbbra sem lehetett gondolniuk. Lassan beesteledett, és Siófok fényei újra csábítva hívták az elcsigázott

vándorokat, mint már annyiszor, de most nem adták meg magukat. Már Andris is ereje végén tarthatott, amikor így szólt: „Innen már minden lépés ajándék.” A tájolót Aligára irányították. Körben a sötétben csak a part menti települések fénykoszorúja világított. Egy vonatra lettek figyelmesek, ami a közelben állt meg. Arra vették az irány: 'Az biztosan Aliga lesz', gondolták. Andris ért ki elsőként a vasútállomáshoz: „B-a-t-o-n-v-i-l-á-g-o-s” – betűzte ki a sötétben a feliratot. 'Hát ezt egy kicsit elvettük', gondolták, de a térképre nézve úgy döntöttek, hogy Világos sem rossz végállomás, meg a boglári kitérővel valószínűleg 82-85 km lehet a megtett út. Az idő 16 óra 18 perc. Sikerült! Kimondhatatlan boldogságban ölelték meg egymást. Mind Józsinak, mind Andrisnak régóta dédelgetett álma vált valóra: egy nap alatt, folyamatos menetben a Balaton jegén a legnyugatibb pontról eljutni a legkeletibb pontig.

Gratulálók nekik, és köszönöm, hogy habár csak az út alig feléig, de részese lehettem ennek a páratlan élménynek, amit a befagyott Balaton jelent.

Victor Mónika, MKE

Elektronikus levékváltás

SMS üzenet: Jelentem, Lőw Andrással sikerült elsőként bosszban végigjárni a Balaton jegét. Időnk: 16.óra 18 perc. Sérülés nem volt, csak Mónika csúszott be a vízbe. Azután feladta. (Mályi József, 2006. 02.12. 10:48)

Kedves Józsi!

Először is szeretnék gratulálni a nem mindennapi sport-sikeredhez. Megtisztel, hogy örömet az első között osztottad meg velem. Bennem másként értelmeződött a nagy tett, talán emiatt nem válaszoltam illően korán, mert értékelve amit csináltál, nem akartam mindjárt ünneprontó lenni.

Annak különösen örülök, hogy a szükségtelen erőfitogtatás miatt, Mónika nem fulladt a Balatonba. Korai még ballbatatlanná válnotok. Nem árt, ha a hátramaradottakra is gondolsz ilyen agyament ötlet kivitelezésekor. Jövőre is be fog fagyni a Balaton, ha akkor nem, majd utána. Ne kelljen már a számomra kedves emberekről idejekorán gyászbeszédet fogalmaznom a Kárpáti Lapok olvasói számára. Ha mást nem, legalább ezt vedd figyelembe a jövőben legyél szíves.

Ha a Tátrában töröd ki a nyakad, akkor legalább a Poprádi-tó melletti virtuális temetőben kaphatsz egy emléktáblát. Ha a Balatonba fulladsz, – mint ellenpélda – csak rövid hír leszel a bulvársajtóban, és legfeljebb egyszer mondanak be a rádióban.

Szia, Nagy Péter

Szervusz Péter!

Ezt a kibívást buszonöt éve dédelgettem. Háromszor robantam neki a teljes távnak (még fiatal koromban). Kétszer rövidebb távon próbálkoztam. Összesen öt kísérletem volt idáig. Ez volt a hatodik. Már úgy tűnt, hogy nincs esélyem végig megcsinálni. Fantasztikus elégtétel számomra, hogy ilyen idős koromban, mégis többre jutottam, mint ifjan. Túl sok esélyem az ismétlésre, már tényleg nincsen.

A Balaton jege több, mint harminc centi vastag volt. Ez már szekeret is megtart. A rianásoknál kellett figyelni. Jól látható volt mindegyik. Korival, kerékpárral, vagy bármilyen gyorsabb alkalmatossággal veszélyesebb lett volna, mint lassú gyalogolással. Mónika messze volt attól, hogy a Balatonba fulladjon. Egy akkora lyukba lépett, amibe nem tudott volna elmerülni. A lába vizes lett. Azonnal partra kísértük.

Üdv.: Józsi

(Ui.: köszönöm az aggódást.)

Kísért a múlt

Emlékezés Grósz Alfrédra

...”elment az utolsó cipszer”...

E szavakat mondták Késmárkon mikor a város hírül tudta, hogy elhunyt a szepesség legjobb hegymászója, a „Tátra utolsó óre”. Régi barátok kis csoportja közeledik a Weidau rétre, mert az „utolsó cipszer” végakarátát illendőség és kötelesség teljesíteni. A csepergő eső siratja Grósz Alfrédot, s siratjuk mi is. Siratjuk emberi nagyságát, hűségét, hazaszeretét, a Tátra iránti elkötelezettségét. Nekünk, kik a Magyarországi Kárpát Egyesületben méltatlan utódai vagyunk csak az emlékezés, marad. A Weidau réten szétszórt hamvaival, a Magyarországi Kárpát Egyesület történelmének egy darabkája is a sírba szállt.

Grósz Alfréd 1885. augusztus 25-én született Thököly városában Késmárkon. Ősei a tatárjárás után, 1243-ban települtek a szepességre. Édesapja Grósz Ernő, a késmárki Líceum igazgatója megbecsült polgára a városnak. Grósz Alfréd itt végezte el a gimnáziumot az evangélikus líceumban, ahol többek között Fröhlich Dávid is diákoskodott. A gimnázium elvégzése után Kassára került, ahol a Kassai Mezőgazdasági Akadémia hallgatója. 1911-ben Budapesten közoktatási diplomát szerez, majd pár évig a Jászberényi Főgimnázium tanára.

Az I. világháborúban négy és fél évig szolgál, ebből három évet az olasz front poklában. A veszített háború és a megcsönkített ország ellenére visszatért szülőföldjére, Késmárkra, ahol 1922-1944 között a gimnázium testnevelő tanára. Diákjaival járja a Tátrát, beavatja őket a hegyimentés műveleteibe, a természet iránti tiszteletre és alázatra tanítja őket.

Grósz Alfréd turistaként 1901-től, mint hegymászó húsz éves korától járta a Tátrát. 1905 és 1945 között több mint 100 új utat mászott. Útjairól beszámolt a Turistaság és Alpinizmus, Turisták Lapja, Föld és Ég, Karpathen Jahrbuch, Turistik Alpinismus und Wintersport, Die Karpathen és a Tatarnik újságokban, a MKE évkönyveiben. Számos fényképe, illusztrációja jelent meg a Tátrát ismertető kiadványokban és útikalauzokban. „Die Hohe Tatra” című könyve alapmű.

Fővárosi tanuló éveiben ismerkedett meg az MTE és BETE fiatal hegymászóival, de több jelentős utat mászott meg lengyel és szepességi partnereivel. Rokfalussy Lajos, ifj. Kregczy Tibold és Ő alkották a méltán híres szepesi hegymászó triót. Elválaszthatatlan barátság fűzte Komarnicki Gyulához, akivel haláláig állandó kapcsolatban állt. Komarnickinek juttatta el a Milleneumi emlékmű darabkáját, melyet éveken át keresett a Gerlachfalvi-csúcson. A Milleneumi emlékművet Egenhoffer Teréz állította.

A kisebbségi sorra jutott magyarság keserű kenyerét ette, de hite mindvégig kitartott. Kitarzott magyarsága és a Tátra mellett. Németnek született, de magát német anyanyelvű magyarnak vallotta. A II. világháború „szirén hangjai” iránt, melyek megérintették a Szepesség német ajkú lakosságának többségét, az Ő „fülei” immúnisak maradtak.

Megtagadta a belépést a náci pártba és megtagadta a kitelepítési parancsot is, mikor a szepesi németiség elhagyta 700 éves szülőföldjét. Előbbiért börtön, utóbbiért kisebbségi sors lett ismét a „jutalma”. Elképzelni is szörnyű milyen érzés fogta el, mikor a MKE féltve őrzött-rejtegetett évkönyveivel tüzeltek a partizánok, mikor kirabolták és felgyújtották a MKE poprádi múzeumát. De a hit maradt. A Tátra.

Komarnicki Gyulához írt utolsó levelét 1973. február 16-án dátumozta. Ekkor már nagyon beteg volt, de betegségét igyekezett eltitkolni. 1973. március 01-én elment az „utolsó cipszer” A Weidau réten pár ember emlékezik. Emlékeznek a „Tátra utolsó órára”. Egy sziklára kis keresztet és két betűt vésnek, majd útjára engedik Grósz Alfréd hamvait a tavaszi szélben, hogy egyesüljön lelkelvel, s óvjon minket, méltatlan utódjait Tátrai utjaink során.

Orbán Imre, MKE

Téli túra a Bükkben

A Pestkőrnyéki Kárpát Egyesület 2006 első túráját a Bükkben töltötte. Köves Gyula javaslatára, szállásunk, a nemrégiben felújított Tamás kútja vendégházban volt.

Tamás kúti vendégház kívülről

A vendégház Felsőtárkánytól a Lillafüredre vezető közút mellett van, a 17. km kőnél. Busz-megálló is van 100 m-re a háztól. Gyuláék a házat nagyon szépen felújították, berendezték Sok megpróbáltatás után kis csapatunk vehette először birtokba a házat. Az áramot generátor szolgáltatja, víz a közeli Tamás kúti forrásból jön. A házban felszerelt konyha, a szuterénban egy 6 ágyas, az emeleten egy 5 és egy 3 ágyas szoba várja a turistákat. Minden szobához külön fürdőszoba tartozik. A meleget a vaskályha megfelelő használata biztosítja.

Január utolsó hétvégéjét töltöttük a Bükkben. Rövid, kör túrákat szerveztünk, a hidegre, hóra és a hamar sötétedésre való tekintettel. Szombat reggel, gyönyörű napsütése időben, a kék jelzésen a Tamás kútja forrástól indultunk. Hamarosan elértük a zöld jelzést és letértünk a kékről. Balra vettük irányunkat. Két kilométer megtétele után elértük a Török utat. Itt lerövidítettük utunkat, és egy meredek kapaszkodón felértünk a zöld háromszög jelzéshez. Itt ismét balra fordultunk, hogy első úti célunkhoz érjünk, a

Három kőhöz. Gyönyörű látvány fogadott minket. A Bükk déli része mint egy röntgen felvétel, úgy terült el. Rövid gyönyörködés és fotózás után folytattuk sétánkat a zöld háromszög jelzésen, amit hamar a kék jelzésre cseréltük. Másfél kilométer után „átértünk” a Tar kőhöz. Az idő addigra sajnos egy kicsit bepárasodott, de a Mátra csúcsa kilátszott a páratakaróból. Utunkat a kék jelzésen folytattuk, majd egy kilométer után elértük a zöld jelzést, ahol ismét balra fordultunk. (Kör túra) A Toldi kapunál áttértünk a kék kereszt jelzésre, ahol megnéztük a szépen rendben tartott és nem megrongált Toldi kunyhót. Ez egy kis menedékhely, pár fekhellyel, vaskályhával. Ismételt rövidítéssel, a „Toldi lápa” - n a Samassa házhoz vettük irányunkat. Innen, a kék jelzésen vissza mentünk szállásunkhoz. A túra kb 14 km, 500 m szintkülönbséggel.

Tamás kúti vendégház konyarészlet

Tamás kúti vendégházban az egyik felső szoba

Vasárnap csak egy kis átmozgató sétára mentünk. A kék jelzésen, ahonnan tegnap érkeztünk, indultunk el a Lök völgyig. Itt egyenesen folytattuk, a kék kör jelzésen az Imó- kőig. Itt nagyon sok kis barlang van. Az Imó kővel szemben, felmáztunk az egyik barlanghoz, ahol érdekes látványban volt részünk. A barlangban kis cseppkőes képződmények voltak.

Nagyon jó volt tapasztalni, hogy a jelzések rendbetartottak, minden „kereszteződésnél”

A völgyben folytattuk utunkat kék kereszt jelzésig. Itt jobbra fordultunk a Hereg rét felé. Itt sokan szánkóztak a kis domboldalon. Hamarosan az országútra tértünk, ahol a hegység gyűrődéseit tanulmányoztuk.

Jégcsapok az Imó-kő barlangban

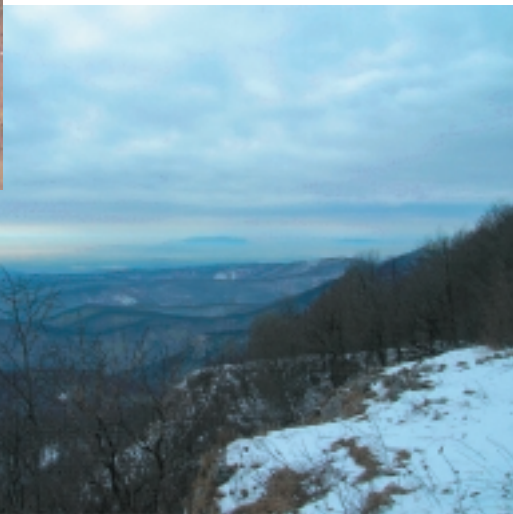
Az országúton pár száz méter után visszaértünk a Tamás kútja vendégházhoz.

A túra 5 km, 100 m szint különbséggel.

Gyors pakolás, takarítás után búcsút vettünk házigazdánktól.

Ezúton szeretnénk Köves Gyulának és az Egri Kárpát Egyesületnek köszönetet mondani vendégszeretetüknek.

Horváth Márta, PKE

Kilátás a Három-kő tetejéről

A telhetetlen államkassza 2.

Az év elején megjelent egy rendelet, mely igen felkavarta a kedélyeket. Érintettek lettek gazdálkodási és non-profit szervezetek. A tiltakozás mértékét még nem látom, de már a Kárpáti Lapokban is olvashattunk róla.

A „Rendelet” neve: 33/2005. (XII.27.) KvVM rendelet a környezetvédelmi, természetvédelmi, valamint a vízügyi hatósági eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól.

A turista egyesületek közhasznú tevékenységet folytatnak. Jelzést festenek, turista utakat tartanak rendben, turistaházakat újítanak fel. Mindezen munkákhoz, állami támogatás kell. Amikor az egyesületeknek volt vagyona, akkor kevesebb támogatás is elegendő lett volna. Most, hogy már nincsen vagyonuk – az elszenvedett államosítások következtében, ides-tova hatvan éve – a működésre állami pénzügyi támogatást kell biztosítani. Ez közérdek, hiszen a társadalmat szolgáló, közhasznú társaságok esetében nem képzelhető el semmiféle fizetés, térítés. Ezt az elidegeníthetetlen jogot pályázati rendszer zsáktucájába terelték (korábbi ciklusok idején), majd a pályázati pénzeket is befagyasztották (Draskovich-csomag). A társadalom elvárja a turista egyesületektől, hogy a turistaházak működjenek, a turista utak jól járhatók legyenek, a turistajelzések által, könnyen megtalálhatók legyenek az ösvények, épített-foglalt forrásokból tiszta vizet lehessen inni. Elvárja, mégpedig joggal, hiszen az egyesületek „állami támogatásban részesülnek”. Nos, az állam nem támogat senkit.

Ezért az állam, az állami közigazgatási szervezeteket (is) kitette az utcára. Eddig az adófizetők pénzéből működtette azokat. Bár különböző illetékekből, idáig is volt a szervezeteknek bevétele, valószínűleg az apparátus eltartásához nem volt elegendő. Tartsa el őket a piac! Ez a szemlélet a mai világunkban még talán elfogadható is lehetne. Csakhogy nem piaci alapon működnek ezután sem. A „keresztapa – állambácsi” ugyan megszabadult az intézményei támogatási kötelezettsége alól („kell a pénz a költségvetési egyensúly tartásához...”), de hatalmánál fogva még beleszól a bevételi oldal alakulásába. Törvényt alkot a törvénytelenül magas eljárási illetéket megfizetésére! Tekintet nélkül arra, hogy kivel van dolga, illetve az adott szervezetek nyereségorientáltak-e vagy sem. A rendelkező jogalkotó azt sem vette figyelembe, hogy a rendelkezés a természetvédelmet szolgálja-e vagy sem.

Pl.: A rendelet

6. pontja:	Hulladék tárolás engedélyezése (Hgt. 14. § 2. bekezdés)	135.000,-
7. pontja:	Hulladék hasznosítás engedélyezése (Hgt. 18. § 4. bekezdés)	360.000,-

Mi fog történni ezután?

A rendeletalkotó, visszavonja a rendeletét. Ez nem valószínű. A rendeletalkotó nem vonja vissza a rendeletét, de mérsékli. Ez esetben, szeretni fogjuk az ismeretlen rendeletalkotót, ahogy azokat is, akik a 25%-os ÁFÁ-t 20%-ra mérsékelték. *(Azt már ugyan elfelejtettük rég, bogy pl. a „felnőtt oktatás” 0 kulcsos ÁFÁ-ját, ők emelték 25%-ra. A csökkentés mégiscsak jól esett. Hogy eme jó cselekedetükről meg ne feledkezzünk, az utcák tele vannak az ÁFA csökkentés tábláival.)*

Ha nem vonnak vissza semmit, sok turista - és sportegyesület, eláll a további tömegsport programok rendezésétől (pl. teljesítménytúrák szervezésétől).

Ha a rendelet hatálya alá eső szervezetek mégis rendezkednek, szervezkednek, végzik a dolgukat, akkor a megnövekedett költségeket áthárítják a résztvevőkre. Ezután a résztvevők, vagy részt vesznek, vagy elmaradoznak. *(Lebet az erdőben egyedül is kirándulgatni, futkározni! Ha az*

erdőkből kiszorítanak, akkor még ott van a lakótelepek aszfaltzsungele, ahol szabadon ordíthatunk.)

Nem újítanak fel romos turistaházakat. Még az is előfordulhat, hogy egy szép ősznépi hazudozás fog kezdődni. Mindenki keresni fogja a legális és az illegális kiskapukat. Bár ez a magatartás turistától idegen, hozzá méltatlan.

Mályi József, MKE

Egyesületi hírek

MKE túrákon való részvételi feltételek *(Mályi József, MKE)*

- 1. § A túravezetőnek mindenben igaza van.
- 2. § Ha a túravezetőnek mégsem lenne valamiben igaza, akkor automatikusan életbe lép az első paragrafus. Ez egy szakálás vicc volt. De, ha a hegyen vita, széthúzás történik a túratársak között, az némelyik társ életébe kerülhet.
- 3. § A kiírt túrák nyilvánosak. Azokon mindenki részt vehet függetlenül attól, hogy tagja-e a Magyarországi Kárpát Egyesületnek, vagy sem. A túrakiírásban szereplő feltételeket teljesíteni kell. Pl.: A kiírt időben, pontosan kell megjelenni a túrán, rendelkezni kell azokkal a képességekkel, felszerelésekkel, amit a túravezető előírt.
- 4. § Ugyan, mindenki „saját felelősségére” túrázik, a túra vezetője mégis mindenkiért felelőséggel tartozik. Ezért a túravezető intelmeit, minden résztvevőnek be kell tartania.
- 5. § A Magyarországi Kárpát Egyesület bőséges választékot kínál a természetben űzhető amatőr sportolásra. Kiírásainkban szerepelnek:
 - dombvidéki gyalogos egy-két, sőt több napos túrák;
 - középhegységbeli gyalogos egy-két, sőt több napos túrák;
 - teljesítmény túrák;
 - magashegyi gyalogos, vándortáborozásos és csillagtúrák, sőt via-ferrata túrák;
 - extrém nehéz gyalogos magashegyi túrák;
 - sioktatás, sítúrák (elsősorban a Nagy-Hideg-hegyen és környékén);
 - kerékpáros egy-két, sőt több napos túrák;
 - vízi túrák egy-két, sőt több napos túrák; és
 - sziklamászó, gyakorló túrák.

A különböző túrák, különböző tudást és felszerelést kívánnak meg a jelentkezőktől. Azon „külsőknek”, akik még nem ismerkedtek meg az MKE túravezetőivel, tagságával, ajánlatos az adott „műfajban” előzőleg egy könnyebb túrára jelentkezniük, csak azután vegyenek részt egy nehezebbnek ígérkező túrán.

- 6. § A Magyarországi Kárpát Egyesület és társegyesületei „nonprofit” szervezetekként működnek. A kiírt túrákon a részvételi költségek nyereséghányadot nem tartalmaznak. A túravezetők a túravezetésért fizetést nem kapnak. Ami a kiírásban részvételi költségként szerepel, az a jelentkezők között szétosztott túráköltség.

A fizetési határidőket komolyan kell venni, mert sok esetben előre kell szállást foglalni, előre kell buszt fizetni, stb.

- 7. § A túrákon való részvételnek nem feltétele a tagsági viszony, azonban, az egyesület tagsága, sok esetben kedvezményben részesül. Érdemes meggondolni a tagsági viszonyt. A tagdíj, bőségesen megtérül.

• 8. § A magashegyi túrák, a sziklamászó túrák előképzettséget igényelnek a jelentkezőktől. Az Egyesület nem szervez hegymászó tanfolyamokat. A magashegyi túrázáshoz szükséges ismereteket viszont elsajátíthatják a szakképzett túravezetőinktől és a gyakorlott tagjainktól. Kellő érdeklődő esetén, magashegyi oktató tanfolyamot is indítunk. Akik hegymászó tudásra és igazolványra vágnak, azoknak profi hegymászó tanfolyamokat tudunk ajánlani.

• 9. § **Az MKE túrákon kötelező az egymásra figyelés, egymás segítése, a bajtársiasság. Az MKE túrákon kötelező a természet védelme. Tilos a rongálás, a személtelés és a turistához méltatlan, botrányos viselkedés.**

Felszerelés összeállítása

A különböző túrákon, különböző felszerelésekre van szükség. Azt, hogy mikor, mit vigyünk magunkkal, annak bőséges irodalma van.

Ajánlott irodalom:

Vándortáborozási kézikönyv/Magashegyi vándortáborozás/Felszerelések (116. oldaltól). Kiadó: Mobilitás, Budapest, 2004. A könyv kapható a hegymászó boltokban. A könyv felől érdeklődni lehet a szerkesztőnél, Bánhidi Attilánál (06 20 / 222-65-75).

Előzetes:

Komolyabb túrákra, már hetekkel, hónapokkal korábban megkezdjük a fizikai, szellemi és tárgyi felkészülést. A korábbi túrákon szerzett tapasztalatokat leírjuk, a tanultakból okulva a felszerelést kipótoljuk, kiegészítjük. Könnyű és jó minőségű kellékeket szerzünk be. Előre összeállítunk egy „**felszerelési gyorslistát**”, melyet indulás előtt alaposan átgondolunk, és aszerint összeállítjuk az aktuális túra kellékeit.

Magashegyen mindig, minden időben, minden túrára, legyen az egy órás, egy napos, vagy több napos, mindig legyen nálunk egy olyan felszereléssel teli hátizsák, melyben egy kényyszerű „bivakolás” egyedül is megoldható!

Nézzük, miről beszélnek:

Pl.: Nyár van. Két ember elmegy egy csúcsot megmászni, mondjuk az Alacsony-Tátrában. Hirtelen, bejön a köd. A társak elveszítik egymást. Az egyiknél van a sátor és a két hálózsák. A másiknál maradt a kaja, a víz és a főzőkészülék. A levegő hőmérséklete zuhanni kezd. Fent a hegyen, éjszakázni kell. És azután jönnek a kellemetlen órák...

Kötelezően mindig legyen nálunk:

hálózsák, egy „lépésálló (festő) fólia”, vagy jó esetben – bivakzsják, vagy még jobb esetben – sátor. Mindig legyen nálunk víz és egy kis harapnivaló. A turistaházban igyuk meg az utolsó korty vizünket! És mindig legyen nálunk a „**kötelező minimál felszerelés**”:

elemlámpa, mentőcsomag + izolációs mentőfólia + egyéni gyógyszerek, gyufa vagy öngyújtó, bicska, poncsó, szélálló öltözet (elegendő lehet a vékony, könnyű orkán öltözet), kulacs (vízzel töltve), térkép, tájoló, útikalauz.

Segélyhívásra fény és akusztikai kellékek kellenek. Fényjelzést adhatunk elemlámpával, tükörrel, fényvisszaverő fóliával – fényvisszaverő eszközökkel. Hangjelzést adhatunk kicsike síppal (könnyű és nagyon eredményes lehet), edényekkel, tányérokkal, kövek ritmusos összeütögetésével.

A mai modern világunkban, a túléléshez nagyszerű ajándék a sokat szidott mobil telefon. Otthonról feltöltött mobilokkal induljunk el. A túrán, lehetőleg kikapcsolt állapotban tartjuk, mert az állandó hálózatkérésben, nagyon hamar lemerül. Ha, kikapcsolt állapotban van, akkor nyugodtan tarthatjuk testközelben. Az elemek nem merülnek le a hideg miatt. Amikor szükségünk lesz rá, akkor kapcsoljuk be.

Túra előtt, beszéljük meg társainkkal a baj esetén követendő teendőket. Utólag már hiába vagyunk okosak! Írjuk ki a közeli hegyimentő szolgálatok telefonszámait. Gyakoroljuk be a nemzetközi hívások módját. És a legfontosabbak egyike: kössünk előre úti biztosítást!

Túraterv

Április

1. Budai-hegység

Libegővel a János-hegyre, majd Széchenyi-hegy – Ördögórom-gerinc – Farkasrét
Nagyszülők és unokák túrája

Költség: BKV + Libegő

Táv: 12 km, szint: 80 m

Túrávezető: PKE, Szádeczky-Kardoss Géza,

1/290-3814 vagy 30/354-3935

1-2. Barlangolások I.

Aggteleki Cseppkőbarlang

A több részes programban a barlangok különleges világát ismerhetjük meg. Kedvcsinálónak talán a legismertebb és legszebbek egyikével kezdünk...

Jelentkezés és információ: KEE, Pásztori Zsolt
20/988-5220

7-9. Kerékpártúra

Kulturális barangolás a Fertő-tó déli részén
Szombat: Nagycenk – Hidegség – Hegykő – Fertőszéplak – Sarród – Fertőd – Nagycenk (35 km)

Vasárnap: Nagycenk – Fertőboz – Fertőrákos – (Rust) – Nagycenk (32 km vagy 50 km).

Szállás: Nagycenk: Vakáció vendégház, vagy Hegykő: Kertész vendégház, 2.500-3.000 Ft/fő/éj

Látnivalók:

Nagycenk: Kastély (700 Ft), Kisvasúti skanzen
Fertőrákos: Kristálmúzeum, Kőfejtő (700 Ft)

Fertőboz: „Ecce Homo” szobor

Hidegség: Kör alakú kápolna, román kori falfestészet

Fertőszéplak: Széchenyi család egykori kastélya, Falumúzeum

Sarród: Kócsagvár

Fertőd: Esterházy kastély (1.000 Ft)

Utazás: szgk, pénteken 16 órakor indulunk

Túrávezető: Horváth Márta

Információ: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: március 15.

8. „Szuperkupa”

Tájékoztatósi Túraversenyt

Információ és jelentkezés: KEE, Bóta Attila,

20/965-1432, palfilona@chello.hu

Hajrá ösvénytaposó, együtt barangoló barátaim!

13-14. Bükki kék

Pereces – Varbó – Szentlélek – Bükkszentkereszt (szállás) – Ilona-völgy – Pázsag erdészház –

Stimecz-báz – Felsőtárkány – Eger

Táv: 70 km, szint: 800 m, menetidő: 48 óra

Találkozó: 5.00, MÁV pu.

Túrávezető: KEE, Papp Zsolt, 70/339-2322, tizsa@freemail.hu

Jelentkezés a túra előtt legalább 3 héttel!

14-17. Szlovákia – Felvidék

Murányi-fennsík

Gyalogtúrák a Murányi-vár környékén, 1000-1200 m-es mészkőszirtek között

Szállás: a Murányi-vár alatti turistaházban, vagy Predná horán nyaralóházban.

Utazás: szgk., pénteken 15 órakor indulunk

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: január 31.

15-17. Schneeberg – Rax – Schneealpe gerinc keresztjezés

Losenbeim – Edelweissbütte – Kaiserstein (2061) – Klosterwappen (2076) – Weichtalhaus – Kaiserbrunn – Groser Höllental – Ottobaus – Karl Ludwighaus – Heukuppe (2007) – Gamsackerbütte – Lurgbauerbütte – Rinnhoferbütte – Windberg (1903) – Schneealpenhaus – Altenberg

Időadatok: 9 óra, 10 óra illetve 8 óra

Szállás: sátorban, de szükség és pénzárca függvényében menedékházban is lehetséges

Jelentkezés: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

23. Források

Felsőtárkány – Stimecz báz – Vöröskő-forrás – Toldi bükk – Imó-kő – forrás – Feketelen – Tamás kútja

Táv: 20 km, szint: 600 m, menetidő: 8 óra

Találkozó: 6.50 Volán pu.

Túrávezető: KEE, Köves Gyula, 20/326-4943

28 – május 1. Erdély – Partium

Zilab – Meszes-hegység

Zilahi barátaink meghívására:

Négy napos túra az Erdélyi-szigethegységhez tartozó Meszes vonulatán. A hegység főgerincén húzódott valaha a Római Birodalom északkeleti határa. Itt található az „Erdély kapujának” is nevezett szoros, a Meszes-kapu

Szállás: saját sátorban, egy helyen fogunk táborozni, főzés bográcsban, belevél hozni kell

Utazás: szgk. Zilahig, tovább gyalog, pénteken reggel indulunk megbeszélés alapján

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: április 1.

A részletes programról később tájékoztató készül

29-május 01. Hoher Dachstein magashegyi túra

Parkoló – Dachsteinsüdwand – Tor – Windlegerscharte (2396) – Adamekbütte – Hoher Dachstein (2995) – Hunerscharte (2613) – parkoló – Pürgg – Gröbming – Admont – Mariazell – Mürzsteg – Neuberg – Mariasbütz

Időadatok: 7 óra és 8 óra

Szállás: bivaak illetve sátorban

Kultúr program:

Gröbming, Pürgg, Admont, Mariazell, Mürzsteg, Neuberg, Mariashutz helyiségek műemlékei Ausztria legszebb építészeti emlékei, rengeteg magyar vonatkozással

Jelentkezés: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

Május

7. Bükki köveken

Bányabegy – Három-kő – Tar-kő – Cserepekő – Ór-kő – Bél-kő – Bélapátfalva

Táv: 16 km, szint: 600 m, menetidő: 6 óra

Találkozás: 8.15, Volán pu.

Túrávezető: KEE, Pappné Kormos Zsuzsanna, 70/339-2325

13-14. Várak a Mátrában

Szombat: Mátrafüred – Muzsla – Sástó – Eremény-tető – Dezsővár – Kis-hegy – Dobogó – Mátrafüred – Benevár – Remetebérc – Sástó

Táv: 17 km, szint: 470 m, hét várat érintünk

Szállás, vacsora lehetőség a sástói kempingben 3-4 ágyas szobákban

Vasárnap: busszal Galyatetőre, majd onnan Galyatető – Galyavár – Orosz Mátyás-vára – Sebestyénvár – Mátraszentistván – Ágasvár – Óvár – Hasznosivár – Hasznos vá.

Táv: 19 km, szint: 320 m, ismét hét várat járunk be Bp. Keleti pu.-ra érkezés 20:00 körül

Jelentkezés: 3.600-Ft befizetésével

Túrávezető: PKE, Szádeczky-Kardoss Géza, 290-38-14 vagy 0630-35-439-35

13.21. Kárpát-Koszorú Nemzetközi Túramozgalom

Gerinctúra a *Kelet-Beszkidekben*, a *Kárpát-Koszorú része*.

Útvonal: Vereckei-hágó – Pokol-bérc – Uzsoki-hágó – Kremenec-csúcs (szlovák – lengyel – ukrán hármashatár).

Jelentkezési határidő: április 9.

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

A részletes programról tájékoztató készül.

19-20. Barlangolások II.

Bükk barlangjai

Jelentkezés és információ:

KEE, Pásztori Zsolt, 20/988-5220

20. Kerékpáros kincskeresés I.

Eger – Guba-báz – útépítők emlékköve – Bélkő csúcs – Apátsági templom – Eger

Koordináták: N 48° 02,7340' – E 20° 22,9560'

Táv: 60 km

Indulás 9,00-kor a Tesco melletti MOL kúttól

Túrávezető: KEE, Bakos Csaba, 70/369-1592

20. „Bükki tanösvények” Bélkő

Bélapátfalva – Apátsági templom – Bélkő – Örkő – Hegyeskő – Peskő-báz – Felsőtárkány

Táv: 16 km, szint: 700 m, menetidő: 7,5 óra

Találkozó: 7.00, MÁV pu.

Túrávezető: KEE, Köves Gyula, 20/326-4943

Június

2-5. Csíksomlyói búcsú (Erdély)

Jelentkezés és információ:

KEE, Köves Eszter (20/397-3377)

2-5. Dél-Dunántúli Kéktúra

Galambok – Kaposmérő közötti szakasz **sátorral**

Utazás: vonattal: pénteken **18:50-kor** a **Déli-pu.-ról** indulunk, **Zalakomárra 22:40-kor** érkezünk.

Útvonal:

Péntek: megérkezést követően rövid éjszakai séta az első táborhelyig, amely az *Ormánd-kastély* közelében lesz.

Szombat: a második nap *Mesztegyő* környékén keresünk táborhelyet. (26-27 km)

Vasárnap: az utolsó sátorhelyünk *Újvárfalva és Somogyásárd* között lesz. (22-23 km)

Hétfő: *Kaposmérőig* gyalogolunk (vagy rohanunk...), vonattal megyünk haza, kétszeri átszállással.

Kaposmérő: **16:40**, Bp. Déli-pu: **20:53** (gyors)

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: május 27.

5-10. Észak-Velebit

Vezeti: Somkúti Nándor

Jelentkezés: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

17. Kerékpáros kincskeresés II.

Eger – Mezőkövesd – Szentistván – Mezőkeresztes – Kács (várhegy) – Eger

Koordináták: N 47° 57,0840' – E 20° 36,8150'

Táv: 85 km

Indulás: 9,00-kor a Tesco melletti MOL kúttól

Túrávezető: KEE, Bakos Csaba, 70/369-1592

Képgaléria – Hótaposó túra a Nagy-Fátrában. Orbán Imre, MKE fotói

